

Biografies

José Francos Rodríguez
Governador civil de Barcelona
Destacat periodista i director de publicacions com El Heraldo de Madrid, La Justicia o El Globo, José Francos Rodríguez, membre del partit liberal, va arribar a ser alcalde de Madrid entre els anys 1910 i 1912. Després d'aquest mandat va ser nomenat Governador Civil de Barcelona en substitució de Juan Sánchez Anido.
El conflicte de la Constància havia començat quan, sent Sánchez Anido Governador Civil, les treballadores de les fàbriques s'hi van reunir per reclamar que fessin complir els horaris nocturns als empresaris. Però, tot i la promesa de parlar amb la patronal, l'administració no va fer complir la llei. Així que, quan Francos, que tenia fama de persona dialogant i que havia escrit llibres de crítica social va ser nomenat Governador Civil, es va trobar enmig d'un conflicte sense resoldre.
Després del seu pas per Barcelona Francos va seguir la seva carrera política amb destacats càrrecs com ministre d'Instrucció Pública, de nou, alcalde de Madrid o ministre de Gràcia i Justícia.

Maties Muntadas i Rovira
Industrial
Fill de Josep Antoni Muntadas i Campeny, propietari de l'Espanya Industria, primera societat anònima cotonera creada a l'estat, Maties va estudiar enginyeria química a Alemanya i a la mort del seu pare, l'any 1880, va assumir la direcció de l'empresa. Poc després també va ser nomenat Tinent d'Alcalde de Barcelona per Rius i Taulet en el context dels preparatius de l'Exposició Universal del 1888.
Durant prop de mig segle Maties Muntadas va dirigir l'Espanya Industrial seguint les tres grans polítiques que els seus antecessors ja havien impulsat i que caracteritzarien la història de l'empresa: la proximitat al poder, un fet que seria premiat per Alfons XIII amb el títol de comte de Santa Maria de Sants l'any 1908; l'impuls de pràctiques paternalistes, que per una banda oferiren certs avenços en les condicions de treball però per d'altre implicaren un enorme control social i per últim fomentant la repressió contra els moviments sindicals. Matias Muntadas representarà els sectors més reaccionaris del Fomento del Trabajo Nacional.
En el context de la vaga del 1916, des de l'Espanya Industrial es va fomentar la contractació d'esquirols, entre els quals bandes de matons per reventar les vagues. Entre els noms que apareixen lligats als Muntadas el d'Epifani Casas, el Xato o Frederic Roigé qui molt probablement van estar involucrats en l'atemptat que havia patit Maurici Puig, president de la Constància. Tant Casas com Roigé acabaren tirotejats.
En aquell moment també impulsaren l'Associació d'Industrials Textils de Sants-Hospitalet, conjuntament amb d'altres grans fàbriques com Can Batlló, Balet i Vendrell o Can Trinxet, que es mostrarà com l'associació amb postures més intransigents. De fet, l'any 1923, la premsa anarquista acusarà Matias Muntadas d'haver pagat per l'assassinat de Salvador Seguí i Francesc Comas.

Álvaro de Figueroa y Torres Mendieta
Comte de Romanones
President del Consell de Ministres
Fill d'una familia castellana benestant Álvaro de Figueroa i Torres Mendieta, comte de Romanones, va tenir importants càrrecs polítics de forma ininterrompuda entre el 1888 i el 1946, ja en dictadura franquista, entre els quals ministre de Gracia i Justicia, ministre de Governació; president del consell de ministres o senador.
Romanones, conjuntament amb d'altres destacades figures com el rei Alfons XIII o Juan Antonio Güell, va ser accionista de la Companyia Espanyola de Mines del Rif, l'empresa colonialista que va explotar, en règim de monopoli, els jaciments de ferro d'Iksane, a tocar de Melilla. Una explotació que va donar enormes beneficis als accionistes de l'empresa, que no van dubtar a dur el país a la guerra entre els 1909 i 1927, amb milers de morts i sonades derrotes, per defensar els seus interessos privats.
L'any 1913, en el mateix en que les obreres es mobilitzaven per defensar els seus drets al Riff les tropes colonials lluitaven per defensar els interessos de personatges com Romanones. El comte es va veure sorprès per l'esclat de la vaga, arribant a menystenir l'abast del conflicte.

José Millán Astray
Cap de policia a Barcelona
José Millán Astray va esdevenir un personatge públic l'any 1888 quan, sent director de la presó Modelo de Madrid, es va veure esquitxat pel crim del carrer Fuencarral, un térvol assassinat que havia saltat a les pàgines grogues dels diaris. Tot i això i les seves conegudes relacions amb l'hampa madrilenya Astray va ser nomenat cap de policia de la capital espanyola.
L'any 1909 la Setmana Tràgica va fer caure Antoni Maura i Montaner, el cap de govern, Ángel Ossorio Gallardo, el governador civil de Barcelona, i Francisco Muñoz el cap de policía. Va ser així com, després d'un breu període, va arribar a Barcelona Millán Astray per exercir el càrrec de cap de policia.
En esclatar el conflicte de la Constància Millán Astray va ser l'encarregat de muntar el dispositiu repressiu. Per fer-ho va voltar per la ciutat en un carruatge apropant-se fins a les fàbriques per intentar rebentar els piquets. Al front de la maquinària repressiva, com a capità general de Catalunya, trobem una altra figura amb passat fosc, Valerià Weyler i Nicolau, qui havia estat el responsable de crear camps de concentració a Cuba durant la seva guerra d'indepenència.
José Millán Astray va ser pare del militar feixista de mateix nom que seria fundador de la Legión.

Ordint la trama
110 anys de la vaga de la Constància